

25 September 1937 1 ex. waargenomen te Wassenaar; was voordien nimmer door de waarnemers van het Ringstation „Wassenaar” in het Zuid-Hollandsche duin gezien. (*Limosa*”, 11, p. 47). Ten aanzien van deze laatste opmerking is het misschien nuttig te wijzen op de publicatie van W. Hellebrekers in „*Limosa*”, 16, p. 102, waaruit blijkt, dat in de collectie van het Rijks Museum van Natuurlijke Historie te Leiden een legsel ($\frac{1}{4}$) van den duinpieper aanwezig is, afkomstig uit Wassenaar en gedateerd 19 Juni 1863. Dit gegeven is blijkbaar vóór genoemde publicatie nimmer benut; noch in *Ornithologia Neerlandica* door van Oort, noch in het *Faunistisch Overzicht van de Nederlandsche Broedvogels* door Haverschmidt wordt het aangehaald. Hieruit blijkt weer eens de waarde van een dergelijke bewerking.

4 September 1938 1 ex. aan de stuifdijk Slufter, Texel; „naar mijn weten eerste waarneming op een waddeneiland (van Dobben)” (*„Ardea”* 28, p. 109). Dit was stellig niet de eerste observatie op de wadden, want volgens het *Faunistisch Overzicht der Nederlandsche Broedvogels* door Haverschmidt werd de soort voor jaren door Jourdain op Texel broedend aangetroffen (med. van Oordt) en volgens Albarda (1884) broedde de duinpieper in kleine getale op Ameland en Schiermonnikoog. Ten slotte waren er volgens J. P. Thijssen in de laatste decade van Juli 1927 verscheidene exemplaren in de buitenduinen van Texel aanwezig (*„Lev. Nat.”*, 32, p. 127).

2 en 3 September 1943 1 ex. te Borssele, Zuid-Beveland (*„Lev. Nat.”*, 48, p. 160). Een waardevolle aanvulling voor de kennis van den trek der soort is de vangst van 2 ex., te weten één op 16 Augustus en één op 17 Augustus 1944 op het Ringstation „Ockenburgh”. Met uitzondering van de vogels van Texel in Juli 1927 en een twijfelachtig geval bij Ede op 5 Augustus 1929 (*„Ardea”*, 19, p. 29), beschikken wij tot heden uitsluitend over najaarswaarnemingen uit September.

De vogel van 17 Augustus werd door onzen vanger J. Huntink 7 dagen met miereneieren en paneermeel in het leven gehouden teneinde de typische kenmerken goed te kunnen bestudeeren; op 23 Augustus werd hij evenals zijn voorganger in prima conditie geringd vrijgelaten. In de kooi valt het duidelijk op, dat de duinpieper tengevolge van de langere tarsus hooger op de pooten staat dan de andere piepers; in het veld is dit moeilijker controleerbaar, omdat hij zich gewoonlijk sluipend door de lage grondvegetatie voortbeweegt. Voorts is de lichte indruk die de vogel maakt en de duidelijke oogstreep opvallend, doch het beste veldkenmerk lijkt toch wel de typische lokroep: „sjilip”, die zeer sterk doet denken aan het tjilpen van een huismusch en niet te vergelijken is met de lokroep der overige piepers. Het is slechts te betreuren dat de duinpieper niet luidruchtiger is op den trek, want dan zouden er stellig hierdoor in den loop der jaren meer waarnemingen zijn gedaan.

Op 26 Augustus 1944 werd wederom een duinpieper gevangen en geringd en een ander exemplaar waargenomen.

Ringstation „Ockenburgh”, einde Augustus 1944.

Necrologie.

Terwijl er nog volslagen onzekerheid heerst over het lot van de leden in Indië, heeft de Club reeds het verlies te betreuren van twee leden uit het moederland, de heren J. Zwolle en H. Ruiter, die beiden vielen als slachtoffer van de duitse terreur.

Jan Zwolle werd 5 Februari 1894 te Kampen geboren, als tweede zoon van een bekend muzikleraar ter plaatse. Na de Kamper HBS te zijn afgelopen, ging hij aanvankelijk naar de K. M. Academie te Breda, maar vertrok reeds het volgend jaar naar Utrecht, waar hij studeerde in de medicijnen. Daarna werd hij Officier van Gezondheid, eerst te Utrecht, later te Arnhem. Na beëindiging van zijn militair dienstverband vestigde hij zich in zijn laatste woonplaats als huisarts en verkreeg weldra een uitgebreide praktijk. Tijdens de vreselijke Septemberdagen van 1944 verleende dokter Zwolle medische hulp aan vriend en vijand. Toen hij in de morgen van de 19e September met een Rode Kruis-helper een gewonde engelse parachutist verbond, werden zij met nog twee leden van de Luchtbescherming en een toevallige voorbijganger gearresteerd door de Duitsers en even later, met den parachutist dood geschoten. De lijken werden direct in één gemeenschappelijke kuil begraven. In de afgelopen zomer had op de begraafplaats Moscowa te Arnhem de plechtige herteraardebesteding van alle slachtoffers plaats. Des te tragischer was dit verlies voor zijn reeds hoogbejaarde ouders, daar deze in de Mei-dagen van 1940 ook reeds hun oudsten zoon verloren, die als kapitein-adjutant sneuvelde op Ypenburg. Zijn vrouw keerde terug naar het totaal leeggeplunderde huis, terwijl zijn enige zoon momenteel in Engeland voor de militaire dienst wordt opgeleid.

Dokter *Zwolle* werd in Mei 1933 tot lid van de Club benoemd. Als zijn werk het maar enigszins toeliet, nam hij aan de vergaderingen deel, vooral de zomervergaderingen, die gevolgd werden door een excursie. Zo was hij ook van de partij bij de laatste excursie op het Kampereiland en behoorde toen tot die enthousiaste deelnemers, die alle regen ten spijt, tot het einde toe doorzètten. En het was tevens die dag, dat wij hem voor het laatst zagen.

Halbe Ruiter werd 26 Februari 1914 geboren te IJsselmuider, waar zijn vader arts was. Ook hij volgde aanvankelijk het Middelbaar Onderwijs te Kampen, maar verliet het Gemeentelijk Lyceum aldaar in de 3e klas om verder opgeleid te worden voor Gemeente-ambtenaar. Tijdelijk woonde hij toen te Gorinchem om later te verhuizen naar Alblasserdam, waar hij tijdens de oorlog de leiding had van het Distributiebureau. Op 28 Maart 1944 werd hij op zijn kantoor gearresteerd, op last van den NSB-burgemeester, vandaar vervoerd naar de gevangenis „Haagsche Veer” te Rotterdam en eind Juni op transport gesteld naar Vught. Daar bleef hij tot 6 September om vervolgens naar Sachsenhausen te worden overgebracht en tenslotte begin Februari 1945 naar Bergen-Belsen. Hij was toen reeds in slechte conditie en is korte tijd daarna overleden, naar zijn ouders vernamen van iemand, die tegelijk met hem op transport was gesteld. Officieel hebben zij echter nooit bericht van zijn dood gekregen.

Zwaar is dit verlies voor zijn ouders en beide broers, maar tevens voor de Club — hij werd in Januari 1933 tot lid benoemd — want hij was een der enthousiaste jongeren, die zich met grote ijver, reeds stammend uit zijn HBS-tijd, aan de vogelstudie wijdde. Vooral het ringonderzoek, met name van de ooievaars, had zijn grote belangstelling. Heel wat van zijn waarnemingen zijn in Limosa gepubliceerd, eerst vooral in de „Korte Mededeelingen”, later merendeels in „Ornithologie van Nederland”.

De reden van zijn arrestatie was het verschaffen van distributiebescheiden aan vele onderduikers.

Zo werden dus zowel dokter *Zwolle* als *Ruiter* het slachtoffer van hulpverlening aan hun medemensen! Hun nagedachtenis zal bij ons in hoge ere blijven.

ten Kate.